

Ча РОВДІЛ І

БРАЙТСТОРМИ

Лонтоном прокотився важкий гуркіт двигунів небесного корабля.

— Швидше, затягни мене! — гукнув Артур із нижчого схилу даху.

— Обхопи ринву рукою і перевір, чи вона витримає твою вагу, — порадила Моді.

— Мод, ми все проґавимо!

— Не проґавимо, вони щойно запустили двигуни.

І якби ти не зачитався «Вулканічними островами Півночі»...

— А якби ти не стала поправляти мені руку...

— Ми обоє втратили лік часу. Артї, ворушись, я хочу побачити, чи є користь із модифікації пальців.

Артур зітхнув. Лівицею підняв залізну руку, прикріплену до його правого плеча, й загнув металеві пальці довкола ринви. Спробував підтягнутися, проте зірвався.

Моді розчаровано похитала головою і замислено відвела погляд.

— Треба сильніше закрутити.

— Може, просто затягнеш мене нагору, ні?

— Мабуть, варто спробувати Гаррісові гвинти, — міркувала вголос Мод.

Артур помітив виступ цеглини якраз посередині стіни між верхнім і нижнім схилами даху, сперся на нього лівою ногою, відштовхнувся, захопився за краєчок верхнього схилу, закинув другу ногу і зрештою видерся нагору.

— Красно дякую, Мод.

— Артї, я знала, що ти й сам упораєшся.

Їхні погляди зустрілися.

— Хто перший до верхівки?! — не змовляючись, вигукнули вони й подерлися покрівлею, немов дикі коти.

Гребеня даху досягли одночасно й умостилися на ньому, хекаючи та сміючись.

— Поучер знавісніє, якщо знову застане нас тут, — сказала Моді.

— Та вже ж не вперше.

— І не востаннє.

Цієї миті з доків вилетів небесний корабель — його силует зринув над куполами й шпилями міста.

Моді витягла з-за пояса уніскоп:

— Стандартний двомоторний... Овва, напівзаглиблені серединні лопаті й головний пропелер на шарнірі — чудовий вибір!

— Дай глянути! — Артур висмикнув уніскоп із рук Моді. — За штурвалом напевне Джемайма Джонс. Я читав, що батько призначив її капітанкою першого польоту.

— Зверни увагу на форму аеростата. Це два монгольф'єри? — Моді вихопила уніскоп.

— А між ними встановили вітрило?

— Так.

— Трохи дивне...

— ...рішення. Та й сам корабель значно менший, ніж я очікувала. А він же новий.

— Але й дістатися їм треба тільки до Крілу. Джонсів не цікавлять далекі незвідані простори. Їх цікавлять лише печери, де можна знайти самоцвіти.

— Або ж вони шукають коротший шлях. Подейкують, що печери Крілу такі глибокі, що сягають аж до Тарну.

Обоє принишкли, спостерігаючи, як неболіт, відповідно до традиції, пропливає над головним куполом Географічного товариства — так розпочинається кожна

експедиція. По тому небесне судно повернуло на захід і попихало вдалину.

Артур подивився на Моді. Червона стрічка, яка тримала копицю іржаво-рудого волосся, розв'язалася і звисала над чолом. Веснянки на сонці стали ще яскравіші. Погляд був зосереджено-насуплений. Обличчя Моді майже достеменно віддзеркалювало обличчя Артура. А ще він знав, що тієї миті вони думають про те саме.

Артур поклав руку на плече сестри.

— Він скоро повернеться.

— Чекати ще один місяцевий цикл або й більше, якщо їм не пощастило з погодою.

— Сподіваюся, менше. Я просто не витримаю місис Поучер так довго!

Моді витягла стрічку з волосся й подала Артуру. Він протягнув її попід неслухняними пасмами й відвів один кінець убік. Моді взялася за другий, і вони разом зав'язали вузол. Вони змалечку заплітали їй волосся удвох. Тато казав, це корисно для Артура — так він відточує вправність своєї єдиної руки.

Увагу Артура привернув якийсь рух унизу — площею жваво крокувала жінка.

— А це ще хто?

— Не знаю, але вона явно йде до нашого дому.

— Цікаво, чи дістанемося ми до дверей раніше, ніж Поучер.

Вони з'їхали по черепиці, перескочили на пласку секцію даху навпроти Артурової кімнати. Хлопець саме залазив у відчинене вікно, коли в особняку Брайтстормів пролунало подвійне крицеве «стук-стук».

Коридором протупотіла місис Поучер. Худа як тріска, а так гупає — щоразу дивувалися Артур і Мод.

Вони прожогом вискочили з кімнати, злетіли сходами й помчали по коридору. Вихором обігнали економку, від чого та закрутилася на місці, немов дзиґа.

— Отакої! Сподіваюся, це ваш батько повернувся й нарешті навчить вас гарних манер!

Артур добре уявляв, як місис Поучер свердлить їх поглядом: очі примружені, губи міцно стиснуті, наче вона скуштувала чогось кислого.

Моді першою добігла до дверей і відчинила їх навстіж. На порозі стояла огрядна жінка з сивими кучерями, котрі зливалися з великим кудлатим коміром її пальта. Жінка насупила брови й спробувала зазирнути вглиб будинку:

— Ваш опікун удома?

— У нас його немає, — відповів Артур.

— І він нам не потрібен, — додала Моді, через плече позираючи на місис Поучер.

— У нас є тато.

— Просто він в експедиції.

Незнайомка пересунула окуляри на перенісся. На якусь мить її погляд прикипів до того місця, де в Артура мала б бути права рука.

— На Північних болотах на нього напала змія. Артур убив її ножем.

Жінка насупилася ще сильніше:

— Який жах.

Артур знизав плечима:

— У мене не було вибору: або я, або змія.

Кудлатий комір пальта ворухнувся. Артур закліпав і глянув на Моді, немов питаючи, чи вона теж це бачила.

Місис Поучер протиснулася між двійнятами й відштовхнула їх урізнобіч.

— Це резиденція Брайтстормів. Чим я можу вам допомогти?

— Це ви тут головна?

Місис Поучер задерла підборіддя:

— Саме так.

— Я мадам Гейнсфорд.

Щось туманно-знайоме, проте Артур ніяк не міг пригадати звідки.

Мадам Гейнсфорд кілька разів кліпнула й стиснула губи, буцімто від стояння на порозі їй робилося зле.

— Можна мені зайти й поговорити з вами? — косий погляд на мить зупинився на двійнях. — Наодинці.

Хутряний комір знову поворухнувся. Цього разу він підвів голову і зморгнув. Та це ж зовсім не хутряний комір — її шию огортала собою якась тварина! Артур нарешті згадав, де чув це ім'я: мадам Гейнсфорд була в Раді Лонтонського географічного товариства.

— Це щось про татка? — випалив він.

— Вони скоро повернуться? — підхопила Моді.

Проте їхні запитання залишилися без відповідей. Місис Поучер відсторонила двійнят і повела мадам Гейнсфорд до бібліотеки. Артур і Моді кинулися услід, але місис Поучер жестом зупинила їх:

— А ви повертайтеся до... до своїх нікчемних справ.

І заговорила вже до мадам Гейнсфорд:

— Путящий батько відправив би їх до школи-інтернату, щоб здобували належну освіту. Та, вочевидь, новоспечені родини дослідників мають інакші цінності, аніж чистокровні династії.

Двері зачинилися з глухим стогоном.

— Ні, ну ти чула? Чистокровні династії дослідників! Яка маячня! — обурювався Артур.

— Давай до суті. Ти теж це бачив? — запитала Моді.

— Довкола шії!

— Я бачила!

— І воно рухалося.